

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΑΪΜΟΣ

Ἀριθμός φύλλου 314

Μάρτιος 2012

Ἐμπειρίες καί μηνύματα ἀπὸ τὸ ραγισμένο βράχο τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνημέρωσης

Ὡδεκα χρόνια διαδρομῆς κάλυψε πρόσφατα τὸ μικρὸ φυλλάδιό μας, ἡ “Ἐλεύθερη Πληροφόρηση”. Ἐρευνώντας καὶ γράφοντας, ἀναστραφήκαμε μέ τίς ἀγιασμένες προσωπικότητες τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βίου. Σταματήσαμε ὅμως μέ πόνο καί ἀγωνία στίς στροφές τοῦ ιστορικοῦ δρόμου πού μᾶς παρουσίασαν πολλὰ ἀπὸ τὰ δάκρυα τῆς ἀπογοήτευσης καί τὰ αἵματα τῶν ἰσχυρῶν κοσμικῶν

ἀντιπαραθέσεων. Περπατήσαμε ἀνηφοριές καί κατηφοριές τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βίου, γίναμε μέτοχοι τῶν ἐμπειριῶν τοῦ πόνου καί τῶν μηνυμάτων τῆς ἐλπίδας πού στοιχειοθέτησαν καί ἔγραψαν τή μακραίωνη ἱστορία. Δέ μείναμε μόνο στίς σελίδες τῆς δόξης. Ἀναγκαστήκαμε νά διατρέξουμε καί στίς σελίδες τῆς ἀπογοήτευσης καί τῆς ἀγωνίας. Τά σκοτεινά παραδείγματα καί τὰ κεντρίσματα τῆς θλίψης δέν εἶναι οὔτε σβησμένα οὔτε χαμένα. Βρίσκονται ἀποτεθειμένα

στήν ἄκρη τοῦ δρόμου ὡς ἐφ' ὅ-
 δια ἢ ὡς προβληματισμοί γιά τήν
 ἐπόμενη διαδρομή τῆς ἐκκλησι-
 αστικῆς μας ὀρθόδοξης οἰκογέ-
 νειας. Οἱ δώδεκα τόμοι, πού δι-
 ἔσωσαν τά ὄνειρά μας καί τίς
 προσδοκίες μας καί πού φωτο-
 γράφισαν τοὺς πόνους μας καί
 τίς ἀπογοητεύσεις μας, δέν ἀπο-
 τελοῦν ψυχρή ἀποτύπωση τῶν
 ἱστορικῶν γεγονότων, ἀλλά στε-
 ναγμούς τῆς καρδιάς μας καί
 ἐξομολογητική ἐπισήμανση τῶν
 ἐλπίδων μας.

Ἡ Ἐκκλησία μας δέν εἶναι
 μόνο τό λαμπρό οἰκοδόμημα τοῦ
 ναοῦ. Εἶναι ἡ ἀνάσα καί ἡ ἐμπει-
 ρία καί ὁ ἀγώνας καί ὁ πνευμα-
 τικός πλοῦτος τῆς μεγάλης μας
 οἰκογένειας, πού ἀντλεῖ τόν ψυ-
 χικό της πλοῦτο ἀπό τόν Ἑσταυ-
 ρωμένο, τόν Ἐνταφιασμένο καί
 τόν Ἀναστημένο Σωτῆρα μας, Ἰ-
 ησοῦ Χριστοῦ καί καλλιιεργεῖ τό
 ἦθος τῆς ἀπόλυτης Ἀλήθειας καί
 τοῦ ἔντιμου ἀγιασμοῦ. Οἱ παρά-
 γοντες πού λιτανεύουν τόν ἱστο-
 ρικό πλοῦτο, τή διδαχή τοῦ σαρ-
 κωμένου Λόγου, τοῦ Κυρίου μας
 Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τῇ Χάρη τῶν
 ἱερῶν μυστηρίων, εἶναι οἱ λει-
 τουργοί τῆς Ἐκκλησίας, οἱ διά-
 δοχοι τῶν ἁγίων ἀποστόλων, δη-
 λαδῇ οἱ ποιμένες καί διδάσκα-
 λοι καί ὅλοι ἐκεῖνοι ὅσοι διαδέ-
 χονται κατὰ καιροῦς τοὺς ποιμέ-
 νες καί συνεχίζουν μέ πιστότητα

καί διακριτική φροντίδα τῇ δι-
 δαχῇ τῆς θεϊκῆς ἀποκάλυψης
 καί τήν τροφοδοσία τοῦ λαοῦ μέ
 τήν ἀτίμητη Χάρη τῶν ἱερῶν μυ-
 στηρίων.

Εἶναι χαρακτηριστικό ὅτι,
 κατὰ τήν πρώτη ἐποχή τοῦ ἐκ-
 κλησιαστικοῦ βίου, τήν κύρια
 φροντίδα τῆς τελέσεως τῶν μυ-
 στηρίων, τῆς πιστῆς διδαχῆς καί
 τοῦ ἐξαγιασμοῦ τοῦ λαοῦ, τήν
 εἶχε ὁ στενός κύκλος τῶν ἁγίων
 ἀποστόλων, οἱ ζηλωτές μαθητές,
 πού ἀνοίξαν τήν καρδιά τους νά
 δεχθοῦν τή θεϊκή κλήση, πού
 περπάτησαν μαζί Του κατὰ τά ἀ-
 ποστολικά ἀνοίγματα, πού κοι-
 νώνησαν στά δωρήματα καί στά
 ὑποδείγματα τοῦ Μυστικοῦ Δεί-
 πνου καί πού δέχτηκαν τήν
 κλήση καί τήν εὐθύνη νά μετα-
 φέρουν σέ Ἀνατολή καί Δύση τή
 διδασκαλία τοῦ Κυρίου καί τή
 λυτρωτική Χάρη, πού ἀνακαίνισε
 τίς ὑπάρξεις τους. Οἱ διάδοχοι
 λειτουργοί ἀκολούθησαν μέ πι-
 στότητα τίς συμπεριφορές καί
 τό μόχθο τῶν ἀποστόλων, διε-
 σπάρησαν σέ ἀνατολή καί δύση,
 σέ βορρά καί σέ νότο καί κήρυ-
 ξαν τήν ἀλήθεια πού ἔφερε ὁ
 Κύριός μας στόν κόσμο καί τήν
 καινούργια ζωή, πού θεμελιώθη-
 κε μέ τή θυσία τοῦ Γολγοθᾶ. Ὁ-
 λόκληρη αὐτή ἡ περίοδος ὀνομά-
 στηκε ἀποστολική γιατί τή θε-
 μελίωσαν καί τήν ὑπηρετήσαν

οί ἅγιοι ἀπόστολοι καί γιατί διατήρησε μέ προσοχή, μέ σεβασμό καί μέ εὐθύνη τίς διδαχές καί τήν ἁγιαστική πράξη πού πῆρε ἀπό τὰ χέρια καί ἀπό τίς καρδιές τῶν πρῶτων μαθητῶν τοῦ Κυρίου. Ἄν ἐπιχειρήσουμε συστηματική μελέτη τῶν ἐπομένων κεφαλαίων τῆς ὀρθόδοξης ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας μας, θά συναντήσουμε τίς χαρακτηριστικές φυσιογνωμίες ἁγιασμένων ποιμένων, πού ἀκολούθησαν μέ πιστότητα τό ἦθος καί τήν ποιότητα διακονίας τῶν ἁγίων ἀποστόλων καί ἔγραψαν ἓνα δεύτερο δυναμικό καί ἀτίμητο κεφάλαιο ἱστοικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βίου, πού διακρίνεται, χαρακτηρίζεται καί ἐκτιμᾶται ὡς ἀτίμητη προσφορά τῶν μεγάλων ἐκκλησιαστικῶν μας πατέρων. Γυρίζοντας τὰ φύλλα τῆς ἀτίμητης αὐτῆς πατερικῆς προσφορᾶς γινόμαστε ἀποδέκτες δύο μεγάλων ἀπροσδόκητων δωρημάτων. Τό πρῶτο δώρημα εἶναι ὅτι οἱ πατέρες αὐτοί, πού ποίμαναν τό λαό τοῦ Θεοῦ, μέ τόν πρόσθετο γραπτό λόγο τους, ἔδωσαν μιᾶ ἀθάνατη μορφή στή διδαχή τους, τήν ἔκαναν πλούσια καί φωτιστική καί διδακτική γιά τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, πού ἔσκυψε νά τοὺς ἀκούσει ὅσο ζοῦσαν καί ἔξακολουθεῖ μέχρι καί σήμερα καί θά ἔξακολουθεῖ καί στό μακρινό

μέλλον νά ἐμπλουτίζει μέ τό σοφό τους λόγο καί τήν πειστικότητα διδαχή τήν ἐκκλησιαστική ἐμπειρία. Τό δεύτερο δώρημά τους ἦταν ἡ ἀγιότητα τοῦ βίου τους. Δέν ἀντέγραφαν νόθα καί πλασματικά ὑποδείγματα τῆς τρέχουσας ἐποχῆς, ἦταν οἱ ἴδιοι καθαρά, κρυστάλλινα ὑποδείγματα ἄσπιλου βίου καί λαμπρῆς εἰσφορᾶς ἀγιότητος στόν κόσμο τῆς ἁμαρτίας καί τῆς δολοπλοκίας.

Στήν Καινή μας Διαθήκη ἀποτυπώθηκαν καί διασώθηκαν δύο ἰδιαίτερα σοβαρές καί ἀποτελεσματικές παρορμήσεις τοῦ Κυρίου μας, πού δίδαξαν τοὺς ἁγίους ἀποστόλους καί διαμόρφωσαν ἀποφασιστικά τό χρέος τους καί τή δραστηριοποίηση τῆς ἀγάπης τους. Τό πρῶτο. Ἐπηρεασμένοι οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι ἀπό τό πνεῦμα καί τὰ συνθήματα τῆς ἐποχῆς τους παρασύρθηκαν σέ ἓνα διάλογο πού σκόπευε στό ποιός ἀπό αὐτοὺς εἶναι ὁ μείζων ἡγέτης. Διαβάζουμε στό κείμενο τοῦ εὐαγγελιστοῦ Μάρκου: *“καί ἐν τῇ οἰκίᾳ γενόμενος (ὁ Κύριος) ἐπηρώτα αὐτούς· τί ἐν τῇ ὁδῷ πρὸς ἐαυτοὺς διελογίζεσθε; οἱ δὲ ἐσιώπων· πρὸς ἀλλήλους γάρ διελέχθησαν ἐν τῇ ὁδῷ τίς μείζων. καί καθήσας ἐφώνησε τοὺς δώδεκα καί λέγει αὐτοῖς· εἴ τις θέλει πρῶτος εἶναι, ἔστε πάν-*

των ἔσχατος καὶ πάντων διάκονος” (Μάρκ.θ' 33-35). Ὁ ἡγετικός σας ρόλος δὲ σᾶς παραχωρεῖ τὸ δικαίωμα νὰ ἀνυψωθεῖτε σὲ θρόνο ἐξουσίας καὶ τυραννικῆς ἐπιβολῆς τῶν σχεδίων σας. Σᾶς καθοδηγεῖ, σᾶς ἐμπνέει ἀλλὰ καὶ σᾶς ἐπιβάλλει τὸ ἔργο σας νὰ εἶναι διακονία καὶ θυσία. Νὰ προσφέρετε τίς ὑπηρεσίες σας ἐκεῖ πού ὁ πόνος περισφίγγει τίς καρδιές καὶ νὰ ἀνοίγετε τοὺς δρόμους ἐκεῖ πού τὰ συμφέροντα τῆς ἐγωπάθειας ἀπαγορεύουν τὴ διακίνηση τῶν πτωχῶν καὶ πονεμένων.

Θὰ ξεδιπλώσω μπροστὰ σας καὶ τὸ περιστατικό πού ἠλέκτρισε τίς καρδιές καὶ κέρδισε τὴν ἀγάπη κατὰ τίς ὥρες πού γράφονταν οἱ τελευταῖες σελίδες τῆς εὐαγγελικῆς ἱστορίας. Ἦταν οἱ ὥρες τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου. Ὁ Κύριος κάλεσε στὸ δεῖπνο τοὺς μαθητὲς του καὶ πρὶν τὸ προσκλητήριό του γράφει τίς λέξεις τοῦ πόνου ἔκανε μιὰ προσωπικὴ πράξη θυσίας καὶ ἀγάπης. Ὁ σαρκωμένος Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ Κύριος τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ὁ διδάσκαλος τῆς οἰκουμένης, ὁ ὑποδειγματικός διάκονος τῆς ἀγάπης κάλεσε τοὺς δώδεκα καὶ τοὺς εἶπε: *“οἱ βασιλεῖς τῶν ἐθνῶν κυριεύουσιν αὐτῶν, καὶ οἱ ἐξουσιάζοντες αὐτῶν εὐεργέται καλοῦνται· ὑμεῖς δὲ οὐχ οὕτως,*

ἀλλ' ὁ μείζων ἐν ὑμῖν γινέσθω ὡς ὁ νεώτερος, καὶ ὁ ἡγούμενος ὡς ὁ διακονῶν. τίς γάρ μείζων ὁ ἀνακείμενος ἢ ὁ διακονῶν; οὐχὶ ὁ ἀνακείμενος; ἐγὼ δὲ εἰμὶ ἐν μέσῳ ὑμῶν ὡς ὁ διακονῶν” (Λουκ. κβ' 25-27). Ὁ Κύριος δὲν ὑποσχέθηκε ἐξουσίες καὶ τιμές. Ἐγραψε χρονικὸ θυσίας καὶ ἀγάπης. Ἐκείνη τὴν ὥρα περπατοῦσε πρὸς τὴ Γεθσημανὴ καὶ τὸ Γολγοθᾶ, πού ἦταν τὸ τέρμα τῆς μεγάλης θυσίας καὶ προσπάθησε νὰ ἀποσπάσει τὴν προσοχὴ τῶν δώδεκα ἀπὸ τίς ἐξουσίες καὶ τίς τιμές καὶ νὰ τοὺς χειραγωγῇ στὴ μεγάλη πράξη τῆς θυσίας. Τοὺς εἶπε: *“ὕμεῖς φωνεῖτέ με ὁ Διδάσκαλος καὶ ὁ Κύριος, καὶ καλῶς λέγετε, εἰμὶ γάρ. εἰ οὖν ἐγὼ ἔνιψα ὑμῶν τοὺς πόδας, ὁ Κύριος καὶ Διδάσκαλος, καὶ ὑμεῖς ὀφείλετε ἀλλήλων νίπτειν τοὺς πόδας. ὑπόδειγμα γάρ δέδωκα ὑμῖν, ἵνα καθὼς ἐγὼ ἐποίησα ὑμῖν, καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε. ἀμήν ἀμήν λέγω ὑμῖν, οὐκ ἔστι δοῦλος μείζων τοῦ κυρίου αὐτοῦ, οὐδέ ἀπόστολος μείζων τοῦ πέμψαντος αὐτόν. εἰ ταῦτα οἴδατε, μακάριοι ἐστέ ἐάν ποιεῖτε αὐτά”* (Ἰωάν. ιγ' 13-17). Ἔσεῖς μὲ τὴν ἐκδήλωση τοῦ σεβασμοῦ σας καὶ μὲ τὸ πειθαρχικὸ σχῆμα πού μὲ προσεγγίζετε, ἀποκαλώντας με ὁ Κύριος καὶ ὁ διδάσκαλος, ἐγγίζετε ταπεινὰ τὸ πάθος μου καὶ τὴ θυσία μου καὶ

ἀρχίζετε νά γράφετε τό κείμενο τῆς δικῆς σας προσφορᾶς καί τῶν δικῶν σας μεγάλων θυσιῶν. Αὐτό πού κάνετε εἶναι ἀναγνώριση τοῦ μόχθου καί τοῦ χρέους εὐθυγράμμισης μέ τή δική μου θυσία. Ἀναλαμβάνετε τήν εὐθύνη νά θυσιαστεῖτε ἐσεῖς γιά τή σωτηρία τοῦ λαοῦ καί νά ἀνοίξετε τό δρόμο πού ὁδηγεῖ στήν πληρότητα τῆς χαρᾶς τοῦ παραδείσου. Τό ἔργο σας δέ θά εἶναι κοσμική ἀνάδειξη σέ θρόνους ἐξουσίας ἀλλά ταπεινή διακονία καί χειραγωγή τοῦ λαοῦ ἔξω ἀπό τήν τραγικότητα τοῦ κόσμου καί καθοδήγηση στήν πληρότητα τῆς ἀγιότητας καί στήν πλήρη ὑποταγή στό νόμο τῆς ἀγάπης.

Αὐτό ἦταν τό θεολογικό καί πρακτικό πλαίσιο πού οἰκοδόμησε τήν ἀποστολική Ἐκκλησία καί τή διάδοχη ἐμπειρία τῶν μεγάλων πατέρων μας. Βίωσαν τό πνεῦμα πού τοὺς ὑπέδειξε ὁ Κύριος καί περπάτησαν στοὺς δρόμους τῆς γῆς φωτισμένοι καί ὁδηγημένοι ἀπό τό κλίμα τοῦ οὐρανοῦ. Τά θεολογικά κείμενα πού προέκυψαν ἀπό τήν καλλιιεργημένη γραφίδα τῶν ἀποστολικῶν πατέρων καί τῶν διαδόχων τους καί οἱ βιογραφίες πού ζωγράφισαν τό πνεῦμα καί τίς θυσίες τῶν ἀγίων ἦταν, εἶναι καί θά παραμείνουν στήν αἰωνιότητα ὡς γνήσια ἐρμηνεῖα τῶν εὐαγγελικῶν

διδασκῶν καί ὡς φωτισμένη καθοδήγηση τῶν νεώτερων γενεῶν τῶν διδασκάλων καί λειτουργῶν τῆς ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας μας. Ὅλα αὐτά παραμένουν στή διάθεσή μας καί φωτίζουν ἀνελλιπῶς τήν πορεία μας.

Δέ θά σιωπήσουμε τό γεγονός ὅτι, κατὰ τή μεγίστη διαδρομή τοῦ ἱστορικοῦ χρόνου πού μᾶς μετεβίβασε ἀπό τήν πληρότητα καί καθαρότητα τῆς ἀποστολικῆς περιόδου στήν τραχύτητα, στό πνεῦμα ἀλλοτρίωσης καί στό σκοτισμό τῆς σημερινῆς παραχάραξης, παρουσιάστηκαν παραχαράκτες, πού ἀντί γιά τήν ἀγιότητα διδάξαν τήν αὐτοπροβολή καί τήν ποικίλη ἐκμετάλλευση.

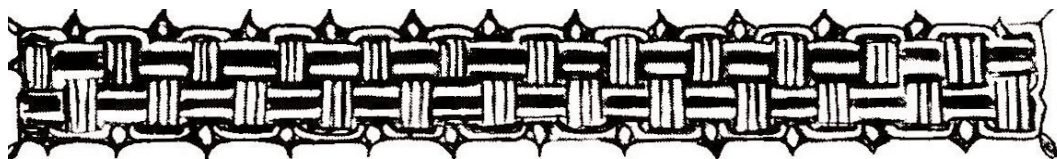
Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, βλέποντας τά ἀλλοτριωτικά ρεύματα τῆς ἐποχῆς του, συμβουλεύει ἀπό θησαύρισμα καρδιάς τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης νά μὴν ἐπηρεάζονται ἀπό τίς ποικίλες ἀνώριμες κοσμικές διδασχές καί τά στρεβλωτικά βιώματα τῶν ἀνθρώπων τῆς εἰδωλολατρείας. Γράφει: *“νά μὴ συσχηματίζεσθε (νά μὴν ἐξομοιώνεστε) στὸν τρόπο ζωῆς τῶν ἀνθρώπων πού εἶναι ὑλόφρονες, οἱ ὅποιοι εἶναι προσκολλημένοι στίς μάταιες σκέψεις καί φροντίδες τοῦ κόσμου”* (Ρωμ. 1β’ 2). Παράλληλα ὁ κορυ-

φαῖος ἀπόστολος Πέτρος μέ ἔμφαση καί μέ τόνο αὐστηρό συμπεριλαμβάνει στήν Α' Καθολική του ἐπιστολή τήν ὑπόμνηση καί τή σύσταση νά μήν προσδέονται καί νά μήν ὑποκύπτουν στίς ἐπιθυμίες τοῦ ἐξωχριστιανικοῦ κόσμου: *“νά ζεῖτε σάν γνήσια παιδιά, πού μητέρα ἔχουν τήν ὑπακοή καί δέν ἀπειθοῦν ποτέ στήν ἀλήθεια, χωρίς νά συσχηματίζεσθε (συμμορφώνεσθε) μέ τίς ἀμαρτωλές ἐπιθυμίες τῆς περιόδου τῆς ἀγνοίας σας”* (Α' Πέτρου α' 14).

Οἱ ζωηρές καί ζωντανές αὐτές ὑπομνήσεις, πού προσδιορίζουν τό πνεῦμα τῆς ἀποστολικῆς περιόδου, διαγράφονται στό προσκήνιο καί στόν πίνακα τοῦ ὀρθόδοξου χριστιανικοῦ λόγου τῆς ἐποχῆς μας. Τό κήρυγμα τῆς ἐκκλησιαστικῆς διδαχῆς τοῦ εἰκοστοῦ πρώτου αἰῶνα δέν ἐπιτρέπεται καί δέν πρέπει νά παραβιάσει τήν ἀποστολικότητα καί νά ὑποταχτεῖ σέ σχήματα καί διδαχές τοῦ αἰῶνος τούτου. Ἡ πρακτική τῆς ἐποχῆς, ἡ ψεύτικη ἐμβάπτιση τῶν ἀποκεκαλυμμένων ἀληθειῶν στό πνεῦμα τοῦ σύγχρονου κόσμου, πρέπει νά καθαρθεῖ. Ἡ ἀλήθεια πρέπει νά περνᾷ στή ζωή μας ἀτόφια, ἀλάθητη καί ἀναλλοίωτη καί νά μᾶς φέρνει μέ πιστότητα καί σεβασμό μπροστά στόν Ἑσταυρωμένο Λυ-

τρωτή μας καί νά μᾶς τρέφει, νά μᾶς καθαρίζει καί νά μᾶς ἐξαγιάζει μέ τή διδαχή πού μᾶς ἄφησε ὁ Κύριος καί μέ τά ὀλοφώτεινα παραδείγματα πού μᾶς κληροδότησαν οἱ ἅγιοι πατέρες μας.

Τό χρέος τῆς ἐποχῆς μας εἶναι νά καθάρουμε τόν σύγχρονο ὀρθόδοξο λόγο μέ τήν πιστή καί ἀποτελεσματική ἀνάλυση τῶν πνευματικῶν θησαυρῶν μας. Ἡ δική μας μικρή προσφορά, πού φωτίζεται καί ἐκσυγχρονίζεται μέ τίς σελίδες τῆς *“Ἐλεύθερης Πληροφόρησης”*, εἶναι ὑποχρεωμένη νά δακτυλοδεικτεῖ καί τό θαῦμα τῆς ὀρθόδοξης ἱστορίας ἀλλά καί τά λάθη καί τίς στρεβλές ἐρμηνεῖες πού διαχέουν σκόπιμα πλανεμένοι πράκτορες τῶν συγχρόνων ἰδεολογικῶν ρευμάτων, πού μάχονται νά νοθεύσουν τήν ἐκκλησιαστική ζωή. Οἱ στρεβλές αὐτές διδαχές μπαίνουν στόν ἐκκλησιαστικό χῶρο ἀπό τήν πίσω πόρτα μέ τή δημοσιογραφία τῆς ἐποχῆς. Μέ τήν εἰκόνα τῆς προπαγάνδας. Μέ τά συνθήματα τῆς ἀγορᾶς. Γιά τοὺς λόγους αὐτοὺς δηλώνουμε ὅτι δέ θά προσπεράσουμε ἐπιφανειακά τό κλίμα τῆς διαστροφῆς ἀλλά θά φέρουμε ντοκουμέντα. Κείμενα, παράγωγα κοσμικῶν ἢ καί ἐκκλησιαστικῶν δακτύλων, κακοδουλεμένα ἢ παραποιημένα ἢ στρεβλωτικά τῆς ἀλήθειας καί

«Έν σάκκῳ καὶ σποδῷ».

Φίλος καλός από τά παλιά, καθηγητής Πανεπιστημίου, γέννημα θρέμμα τῆς Ἐκκλησίας, σχολιάζοντας δηλώσεις Ἱεραρχῶν γιά τήν κρίση, πού περνᾷ σήμερα τό ἔθνος μας, παρατήρησε: «Δέν εἶναι λόγος προφητικός, “έν σάκκῳ καὶ σποδῷ”. Εἶναι λόγος πολιτικός, καταγγελτικός. Αναζητᾷ αποδιοπομπαίους τράγους, ἀλλά δέν ὁδηγεῖ σέ μετάνοια». Βρήκα τήν παρατήρηση εὔστοχη.

Μέ ἀφορμή τήν τρέχουσα κρίση βλέπουμε σέ πολλές ἀναρ-

τήσεις στό διαδίκτυο ἓνα κείμενο τοῦ νέου Ἀγίου τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας Νικολάου Βελιμίροβιτς (1881-1956). Εἶναι ἓνα γράμμα «Στόν παπα-Κάραν γιά τήν κρίση τοῦ κόσμου», γραμμένο πρίν ἀπό 80 σχεδόν χρόνια. Ἀπαντώντας σέ ἐρωτήματα κάποιου παπα-Κάραν, ἀναφέρεται στήν τότε σοβούσα κρίση ἀπό τό οἰκονομικό κράχ στήν Ἀμερική, πού ταλαιπωροῦσε ὅλο τόν κόσμο. Ὁ Ἅγιος ἐπισημαίνει ὅτι οἱ σύγχρονοι ἄνθρωποι ἔχουμε ἀλλοιώσει τό νόημα τῆς ἐλληνικῆς

πρακτικές πού δέν ὑπηρετοῦν τό ἐκκλησιαστικό χρέος ἀλλά ἐντάσσονται στόν ἀγῶνα προώθησης τῶν προσωπικῶν ιδεολογημάτων ἢ τῶν ὁραμάτων τῆς προσωπικῆς κοσμικῆς καί ἰδιοτελοῦς ἀνάδειξης.

Τή δική μας ἐνημέρωση θά τήν ἐνισχύσει καί θά τήν ἀποδείξει ἡ ἀναψηλάφηση τοῦ γραπτοῦ καί προφορικοῦ λόγου κάποιων πλανεμένων σύγχρονων

ἐκκλησιαστικῶν παραγόντων καί ἡ κριτική τῶν πράξεων πού μεταποιοῦν τήν ἱερή συνοδική ἐκκλησιαστική διοίκηση σέ κλιμάκιο παραποίησης τοῦ ὀρθοδόξου πλούτου καί σέ ἀτραπό παράνομης καί θολῆς διακίνησης πρός κατάκτηση ἐξουσιῶν, δημόσιας προβολῆς καί ὑποπτου πλούτου.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

λέξης «κρίση», ή όποία χρησιμοποιείται διεθνώς. Όντως, σέ μιá από τίς έννοιές της ή λέξη σημαίνει «δίκη». Έτσι τή συναντάμε στήν Κ. Διαθήκη καί στή χριστιανική παράδοση (πρβλ. «κρῖναι ζώντας καί νεκρούς»). Όταν λοιπόν βιώνουμε οίκονομική, ή όποια άλλη, «κρίση», κατά τήν έκκλησιαστική συνείδηση, δικαζόμαστε γιά έγκλήματα, οίκονομικά, ή άλλα, πού, είτε ως άτομα είτε ως λαός, έχουμε διαπράξει.

Καί ό Άγιος καταλήγει: «Μέρωτάς γιά τήν αίτία τής τωρινής κρίσης, ή τής τωρινής θείας δίκης! Η αίτία είναι πάντα ή ίδια. ... Μέ τήν άμαρτία τής Θεο-αποστασίας οί άνθρωποι προκάλεσαν αύτή τήν κρίση, καί ό Θεός τήν επέτρεψε, ώστε νά τούς ξυπνήσει, νά τούς κάνει ένσυνείδητους, πνευματικούς καί νά τούς γυρίσει πρός Έκείνον. Στίς μοντέρνες άμαρτίες, μοντέρνα καί ή κρίση. Καί όντως ό Θεός χρησιμοποίησε μοντέρνα μέσα ώστε νά συνετιστοῦν οί άνθρωποι: χτύπησε τίς τράπεζες, τά χρηματιστήρια, τίς οίκονομίες, τίς συναλλαγές χρημάτων. Ανακάτωσε τά τραπέζια στίς συναλλαγές σ' όλο τόν κόσμο, όπως κάποτε στό ναό τών Ιεροσολύμων. Προξένησε πρωτόγνωρο πανικό μεταξύ έμπόρων καί αύτών

πού ανταλλάσσουν τό χρήμα. Προκάλεσε σύγχυση καί φόβο. Όλα αύτά τά έκανε γιά νά ξυπνήσουν τά υπερήφανα κεφαλάκια τών σοφών τής Εύρώπης καί τής Αμερικής, νά έλθουν είς έαυτούς καί νά πνευματοποιηθοῦν. Καί από τήν άνεση καί τό άγκυροβόλημα τής ύλικής σιγουριás νά θυμηθοῦμε τίς ψυχές μας, νά άναγνωρίσουμε τίς άνομίες μας καί νά προσκυνήσουμε τόν ὕψιστο Θεό, τό ζωντανό Θεό. Μέχρι πότε θά διαρκέσει ή κρίση; Όσο τό πνεῦμα τών ανθρώπων παραμείνει δίχως αλλαγή. Όσπου οί υπερήφανοι υπαίτιοι αύτής τής κρίσης νά παραιτηθοῦν μπροστά στόν Παντοδύναμο. Όσπου οί άνθρωποι καί οί λαοί νά θυμηθοῦν καί νά μεταφράσουν στή γλώσσα τους τήν άκαταλαβίστικη λέξη «κρίση», ώστε μέ στεναγμό καί μετάνοια νά φωνάξουν: ή θεία δίκη!».

Ιερή ή παράδοση Προφητών, Αποστόλων καί Πατέρων: σέ καιρούς κρίσεων, οί Ποιμένες όδηγοῦν τό λαό, μέ βιωμένο λόγο, σέ συναίσθηση πνευματικής χρεωκοπίας καί λυτρωτική μετάνοια. Οί Έπίσκοποί μας όμως επιμένουν νά εκφέρουν ξύλινο πολιτικό λόγο, συνήθως άδέξιο καί αντιφατικό. Χτυπητό παράδειγμα οί δηλώσεις τοῦ Αρχιεπισκόπου κ. Ιερωνύμου στό

Άγρίνιο στις 9/5/11. Είπε: «Τό πρώτο πού πρέπει νά ἐξετάσουμε ἐμεῖς ὡς Ἐκκλησία καί ἡ Πολιτεία εἶναι γιατί φτάσαμε σ' αὐτή τήν κατάσταση. Ἐχουμε ὅλοι εὐθύνη. Πρέπει νά διαγνώσουμε ποιὰ ἦταν τά αἷτια, νά ἀποδώσουμε τίς εὐθύνες. Εὐθύνες ὑπάρχουν παντοῦ, σέ ὅλους τοὺς θεσμούς. Νά μιλήσουμε γι' αὐτούς πού μᾶς πρόδωσαν. Γιατί ἀλλιῶς δέν μποροῦμε νά ξεκινήσουμε τήν προσπάθεια ἀνασύνταξης». Καί ποιούς θεωρεῖ προδότες; Τοὺς πολιτικούς. Εἶπε: «ὅταν κανεῖς δέν εἶναι πιστός στό καθῆκον του καί ξεχνάει αὐτά πού ἔχει ὑποσχεθεῖ καί δέν τά κάνει, φέρνει ἀπελπισία, αὐτό εἶναι προδοσία». Καί παρακάτω: «τό μπαλάκι πέφτει στήν ψῆφο τοῦ λαοῦ. Ὁ λαός πού ψηφίζει ξέρεי τί ἔχει νά κάνει. Ὅταν ψηφίζει λάθος, ἔχουμε αὐτά τά ἀποτελέσματα». Οὔτε λόγος γιά συσσωρευμένο ἔλλειμμα στήν ἠθική θωράκιση τοῦ λαοῦ, ἀρχόντων καί ἀρχομένων. Μόνο ἀπόδοση εὐθυνῶν σέ ὅσους, κάποιους ἄλλους, δέν ἔκαναν τό καθῆκον τους. Οὔτε λόγος γιά πάνδημη μετάνοια «ἐν σάκκῳ καί σποδῷ», ἀλλά μόνο γιά «προσπάθεια ἀνασύνταξης» μέ τίς ἱδίες σαθρές συνταγές.

Σύγχρονοι ἀγιορεῖτες πατέρες ἔχουν διατυπώσει μιά καίριας σημασίας παρατήρηση: «πολ-

λοὶ ἐξομολογοῦνται, λίγοι μετανοοῦν». Μετάνοια σημαίνει ὑπευθυνότητα ζωῆς. Ξεκινáει ἀπό τήν συντριβή, προχωρεῖ στόν αὐτοέλεγχο καί τήν ὁμολογία τῶν ἀνομιῶν καί ἐπιστεγάζεται μέ ἔμπρακτη ἀποκατάσταση ὁποίων βλαβῶν οἱ ἀνομίες προκάλεσαν, κατά τό ὑπόδειγμα τοῦ Ζακχαίου: «ἰδοὺ τά ἡμίση τῶν ὑπαρχόντων μου, Κύριε, δίδωμι τοῖς πτωχοῖς, καί εἴ τινός τι ἐσυκοφάντησα, ἀποδίδωμι τετραπλοῦν» (Λουκ. ιθ' 8). Ὁ Ζακχαῖος, δημόσιος λειτουργός, εἶπε ὅτι, ἂν κατά τήν ἐξάσκηση τοῦ ἔργου του κινήθηκε δόλια καί σφετερίστηκε κάτι, πού δέν τοῦ ἀνῆκε, τό ἐπιστρέφει στό τετραπλάσιο! Ποῦ τέτοια λόγια σήμερα...

Δέ θά ἀσχοληθοῦμε μέ τήν Πολιτεία καί τήν πολιτική, οὔτε μέ τά κέντρα διαχείρισης τοῦ πλούτου τῆς χώρας, χώρους ὄντως διάτρητους καί ἀπαξιωμένους, ἀναζητώντας τή ρίζα τοῦ κακοῦ. Θά μείνουμε στήν Ἐκκλησία, γιατί καί ἐκκλησιαστικοὶ ταγοί, ἐνεργητικά ἢ παθητικά, διαπλέχτηκαν σ' αὐτούς τοὺς χώρους καί μιμήθηκαν (ἢ ἐνέπνευσαν...) τά ἐκεῖ τεκταινόμενα. Ἐξ ἄλλου, ἡ μοναδική βίαιη ἐνέργεια τοῦ Κυρίου τῆς Ἐκκλησίας μας ἦταν νά ἀνατρέψει τά τραπέζια τῶν ἀργυραμοιβῶν ἀπό τό χῶρο τοῦ Ναοῦ. Αὐτό μᾶς ἀναγκάζει, θέλουμε δέ θέλουμε,

Ἐπιστροφή στήν ἐποχή τῶν γενναίων

Ζώντας τήν τραγικότητα τῆς ἠθικῆς, τῆς πολιτικῆς καί τῆς οἰκονομικῆς σύγχρονης κατάρρευσης, νοιώσαμε τό χρέος νά προσφέρουμε στόν πονεμένο λαό μας τό κείμενο μιᾶς ἐπιστολῆς πού τήν ἔγραψε ὁ ἥρωας καί μάρτυρας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης Διονύσιος, τότε μητροπολίτης Λήμνου, τή δημοσίευσε ἡ καθημερινή ἐφημερίδα τῶν Ἀθηνῶν “Ἐθνικός Κήρυξ” στίς 17-4-56 καί τήν γνωστοποίησε εὐρύτατα στό λαό μας ἡ Πρόνοια Στρατιώτου τῆς Χριστιανικῆς Φοιτητικῆς Ἐνώσεως.

Δέ θά ἱστορήσουμε λεπτομερῶς τά περιστατικά καί τίς πιέσεις πού ὀδήγησαν τόν ἀκλόνητο ἱεράρχη τῆς ὀρθοδοξίας νά ἀναφερθεῖ μέ πόνο καί μέ πα-

νά ἔχουμε τούς ἱερούς μας χώρους ἀψεγάδιαστους. Ἄλλωστε, «ἐάν τό ἄλλας μωρανθεῖ, ἐν τίνι ἀλίσθησεται;» (Ματ. ε' 13), πῶς ἡ Ἐκκλησία θά σώσει τήν κοινωνία;

Στήν ἐγκύκλιο, πού ἐξαπέλυσε ἡ Ἱ. Σύνοδος τό Δεκέβριο 2010 γιά τήν κρίση, μέ ἀπογοήτευση διαβάσαμε: «Ἐμεῖς οἱ πνευματικοί σας πατέρες ... ξέρουμε ὅτι κάποιες φορές σᾶς πικράναμε, σᾶς σκανδαλίσαμε ἴσως. Δέν ἀντιδράσαμε ἄμεσα καί καίρια σέ συμπεριφορές πού σᾶς πλήγωσαν. Οἱ ἔμποροι τῆς κατεδάφισης τῆς σχέσης τοῦ λαοῦ μέ τήν ποιμαίνουσα Ἐκκλησία του ἐκμεταλλεύτηκαν στό ἔπακρο πραγματικά ἤ κατασκευασμένα σκάν-

δαλα καί προσπάθησαν νά διαρρήξουν τήν ἐμπιστοσύνη σας στήν Ἐκκλησία». Παγιωμένη δυστυχῶς τακτική ἡ ὑπεκφυγή: ὁμολογοῦμε ὅτι σᾶς πικράναμε, σᾶς σκανδαλίσαμε, σᾶς πληγώσαμε μέ τήν ἀβελτηρία μας νά ἀντιμετωπίσουμε τά σκάνδαλα, μήν ἀπαιτεῖτε ὅμως νά ἐπουλώσουμε ἐμεῖς τίς πληγές πού ἀνοίξαμε καί σᾶς ἀποξένωσαν ἀπό τήν Ἐκκλησία, γιατί κύριοι φταίχτες εἶναι ἄλλοι, οἱ «ἔμποροι τῆς κατεδάφισης...»!

Ἄμποτε νά δοῦμε κάποτε νά ἀναδεικνύονται Ζακχαῖοι καί στήν Ἐκκλησία καί στήν Πολιτεία, γιά νά σωθεῖ ὁ τόπος...

Ε. Χ. Οἰκονομάκος

ράπονο στους Ἀγγλους πολεμιστές καί στόν Ἀγγλικό λαό, γιατί τό ἴδιο τό κείμενο τῆς ἐπιστολῆς ἀναφέρεται λεπτομερῶς στό σκοτισμένο ἱστορικό ὀρίζοντα. Καί δέ θά κοινοποιήσουμε τίς ἀντιδράσεις τῶν ὑπεύθυνων γιατί (τό γράφουμε μέ πολύ πόνο) οἱ ἀγωνιστές Ἀγγλοι δέν ἔδειξαν δείγματα ἐντιμότητος καί ἀξιοπρέπειας.

Μεταφέρουμε στους ἀδελφούς μας ἀναγνώστες ἀκέραιη τήν ἐπιστολή τοῦ μητροπολίτου Διονυσίου καί ἀφήνουμε τοὺς ἴδιους νά βγάλουν τά συμπεράσματα πού περνοῦν στή σύγχρονη λειτουργία καί πολιτιστική προσφορά ὁλόκληρης τῆς σύγχρονης Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως.

«Πόσον ἥλλαξαν τὰ πράγματα! Τότε ἀνοίγαμε τὴν ἀγκάλην μας, διὰ νά σᾶς περιθάλψωμεν, διὰ νά σᾶς σώσωμεν ἀπὸ τὸ χιτλερικὸν τέρας, πού σᾶς ἐδίωκεν εἰς ὅλην τὴν ἑλληνικὴν γῆν. Σᾶς ἐθεωρούσαμεν ἀδέλφια μας, συμπολεμιστὰς εἰς τὸν κοινὸν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ὠραῖον ἀγῶνα μας. Ἦσθανόμεθα τὴν ὑποχρέωσιν νά διακινδυνεύσωμεν ἡμεῖς τὰ πάντα διὰ νά εὕρητε σεῖς καταφυγὴν καὶ σωτηρίαν.

Τότε αὐτά... Τώρα εἶναι σφιγμένη ἡ καρδιά μας καὶ στᾶζει πικρίαν πολλήν. Τώρα κλείομεν τὸ στόμα μας διὰ νά ἀποφύγωμεν τὴν ἔκρηξιν τῆς ἀγανακτήσεως πού γεμίζει τὰ στήθη μας.

Διατί; Πῶς συνέβη ἡ ἀλλαγὴ αὐτή; Πῶς συνέβη; Μά μᾶς ἐπλήγωσαν οἱ κυβερνήται σας εἰς τὰ ἱερώτερα τῶν αἰσθημάτων μας. Μᾶς ἠρνήθησαν τὸ δικαίωμα νά θεωροῦμεν ἀδελφούς μας τοὺς Ἑλλήνας Κυπρίους. Μᾶς ἀπηγόρευσαν νά ζητοῦμε τὴν ἔνωσιν τῆς θυγατρὸς μετὰ τῆς Μητρὸς της, καὶ νά θέλωμεν τὴν ἐλευ-

θερίαν 420.000 συμπατριωτῶν μας, πού ἀναπνέουν καὶ ζοῦν μὲ ἓναν πόθον νά ἐνωθοῦν μὲ ἐμᾶς τοὺς ἀδελφούς των.

Καὶ οἱ ὕμνοι ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας; Καὶ οἱ ἀγῶνες οἱ κοινοὶ πού ἐκάμαμεν ἡμεῖς καὶ σεῖς διὰ νά πατάξωμεν τὸ χιτλερικὸν τέρας τῆς τυραννίας καὶ ὑποδουλώσεως; Τώρα ὅλα αὐτὰ καταπατοῦνται εἰς τὸ ὠραῖον αὐτὸ νησὶ τὴν Κύπρον ἀπὸ τοὺς Κυβερνήτας σας, κατὰ τρόπον πού δέν ἀπέχει πολὺ ἀπὸ ἐκεῖνον τοῦ Χίτλερ. Τὴν ὥραν πού ἡτοιμάζετο ν' ἀναχωρήσῃ δι' Ἀθήνας ὁ σεπτὸς Πρωθυεράρχης καὶ Ἐθνάρχης τῆς Κύπρου, οἱ στρατιῶται σας τὸν ἤρπασαν ὡς ἄλλοι λησταὶ καὶ τὸν ἀπήγαγαν διὰ τῆς βίας εἰς τὰ μακρυνὰ νησιὰ τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ.

Πῶς θὰ τὸ ἐθεωρούσατε σεῖς ἐάν αὐτὸ ἐγένετο εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον τοῦ Καντέρμπουρυ καὶ εἰς ἄλλους ἱεράρχας καὶ κληρικοὺς τῆς ἐκκλησίας σας; Θὰ ἠνείχεσθε τὴν προσβολήν; Δέν θὰ ἐθίγεσθε εἰς ὅ,τι ἱερώτερον ἔχετε εἰς τὸν κόσμον αὐτόν;

Καὶ ὁ Χίτλερ ἐδίσταζε νὰ προβῇ εἰς παρομοίας ἐνεργείας. Καὶ ὁ Στάλιν δεδηλωμένος ἄθεος καὶ ἐχθρὸς τῆς Ἐκκλησίας, δὲν γνωρίζω ἂν ἔκαμε τίποτε περισσότερο, ἀπὸ ὅ,τι ἔκαναν οἱ συμπατριῶται σας εἰς τὴν Κύπρον.

Ἄλλὰ παρακαλῶ, ἐνθυμηθῆτε τὸ ἔτος ἐκεῖνο ποὺ ἡ Πατρίς μου μόνη, μαχομένη παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς Ἀγγλίας διὰ τὰ πανανθρώπινα ἰδανικά, ἔπεσεν αἰμόφυρτος εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀντιθέτου Ναζισμοῦ. Στιγμαὶ φοβεραὶ! Κυνηγημένοι σεῖς ἀπὸ τὸν ἄγριον κατακτητὴν, ἐξουθενωμένοι, τρομαγμένοι ἐζητούσατε κάποια φιλόξενη ἑλληνικὴ γωνιά, διὰ νὰ μὴ πέσετε εἰς τὰ χέρια τοῦ βαρβάρου τυράννου. Ἐκτυπήσατε τὴν πόρτα τοῦ Μοναστηριοῦ μου εἰς τὴν Λέσβον τὸ 1942. -Τί εἴσθε; -Ἀγγλοι. Καὶ χωρὶς κανένα ἐνδοιασμόν σᾶς εἶπα: Περάστε, ἐνῶ ὁ δυνάστης ἔτριζε δόντια, ὕψωνε ἐπάνωθέν μας μαστίγια, ἀπειλοῦσε φυλακίσεις, στρατόπεδα συγκεντρώσεως, ἐβασάνιζε, ἐθανάτωνε ὅσους ἐδέχοντο νὰ περιθάλλουν Ἀγγλους στρατιώτας. Ἐνθυμηθῆτε το, παρακαλῶ. Ἐδίστασα καὶ διὰ μίαν στιγμὴν νὰ ἀπλώσω τὰ χέρια μου, νὰ ἀνοίξω τὴν ἀγκαλιά μου, νὰ σᾶς δεχθῶ εἰς τὸ φιλόξενο μοναστήρι μου, νὰ προβάλλω τὰ στήθη μου, νὰ διακινδυνεύσω ἐγὼ διὰ νὰ σώσω ἐσᾶς; Τί μοῦ ἐστοίχισε αὐτό, θὰ τὸ γνωρίζετε ἴσως. Σύλληψιν, φρικτὰ βασανιστήρια, καταδίκην εἰς δεκαετὴ εἰρκτὴν, μεταφορὰ εἰς τὸ στρα-

τόπεδον Παύλου Μελά Θεσσαλονίκης καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὰ τρομερὰ στρατόπεδα τῆς Γερμανίας Στάιν καὶ Μπερνάου. Τριάντα ὀκτὼ ὁλοκλήρους μῆνας, ἐπὶ νύκτα καὶ ἡμέραν ἐγὼ ὁ «ἀγγλόφιλος» (κατὰ τὸ κατηγορητήριον τοῦ γερμανικοῦ στρατοδικείου), ἐρραβδίσθην, ἐλιθάσθην, ἐβασανίσθην, ἐπριονίσθην, ὑπέστην τὰ πάνδεινα.

Τότε οἱ κυβερνῆται σας ἐπαινοῦσαν καὶ ὑμνοῦσαν τὴν ἀνάμιξιν τῶν Ἑλλήνων Ἱεραρχῶν καὶ κληρικῶν εἰς τὸν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἀγῶνα καὶ ἀνεγνώριζαν ὅτι οἱ Ἕλληνες κληρικοὶ ἀποτελοῦσαν τὸ καύχημα τῆς συμμαχικῆς παρατάξεως... Ἀποδείξεις καὶ τὸ δίπλωμα πού μοῦ ἐχορήγησε τὸ συμμαχικὸν ἐν Μέσῃ Ἀνατολῇ Στρατηγεῖον, ὑπογραφόμενον ὑπὸ τοῦ Ἀγγλοῦ στρατηγοῦ Ἀλεξάντερ. Τώρα οἱ κυβερνῆται σας χαρακτηρίζουν ὡς ἀναμιγνυομένους εἰς τὴν «πολιτικὴν» τοὺς ἀγωνιζομένους ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς ὑποδούλου Κύπρου Ἕλληνας Ἱεράρχας καὶ κληρικούς. Πῶς ἡμπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῇ ἡ διαγωγὴ αὐτῆ τῶν κυβερνητῶν σας; Πῶς νὰ μὴ πληγωθεῖ βαθύτατα ἡ καρδιά μας;

Κυττάξατε πόσα κακά μᾶς ἔκανε ἡ κυβέρνησίς σας:

Διὰ νὰ κρατήσῃ ὑπὸ δουλείαν τὴν Ἑλληνικωτάτην Κύπρον ἐλησμόνησε τὴν φίλην τῆς Ἑλλάδα, τοὺς φιλάγγλους Ἕλληνας, τὰς θυσίας,

τὰ αἵματα, τὰ δάκρυα ὅλων ἡμῶν, ποὺ τὰ ὑπέστημεν διὰ τὴν ἀγάπην μας πρὸς τὴν Ἀγγλίαν. Καὶ συγχρόνως ἐφανάτισε τοὺς Τούρκους ἐναντίον μας. Ὑπεκίνησε καὶ ὑπεδαύλισε τοὺς βανδαλισμοὺς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅπου ἐξωντώθη τὸ ἐλληνικὸν στοιχεῖον καὶ ἐδιώχθησαν ἀνεκτίμητοι προγονικοὶ θησαυροί, καὶ ἐξαίρετα μνημεῖα πολιτισμοῦ, γεγονὸς ποὺ θὰ ἀποτελῇ αἰώνιον στίγμα ὅχι τῆς ἀπολιτίστου Τουρκίας, ἀλλὰ τῆς «πολιτισμένης» Ἀγγλίας. Καὶ τὸ πρῶτον ἀνοσιούργημα διεδέχθη δεύτερον. Βεβηλώνονται εἰς τὴν Κύπρον Ναοὶ καὶ Μοναστήρια. Προπηλακίζονται οἱ ἱερεῖς των καὶ οἱ μοναχοὶ των. Ἀπάγονται ὡς ἐγκληματίαι Ἱεράρχαι καὶ κληρικοί, τῶν ὁποίων τὸ μόνον ἔγκλημα εἶναι ὅτι ἀγωνίζονται ὑπὲρ Πατρίδος καὶ Ἐλευθερίας.

Ἱεράρχης καὶ ἐγὼ τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐξορισθεῖς ὡς φίλαγγλος καὶ τιμηθεὶς διὰ τὰς ὑπὲρ τῶν Ἀγγλων ὑπηρεσίας μου, αἰσθάνομαι τὸ καθῆκον νὰ διαμαρτυρηθῶ ἐντόνως δι' ὅλα αὐτὰ πρὸς σᾶς τοὺς πολεμήσαντας εἰς τὴν Ἑλλάδα Ἀγγλους καὶ πρὸς ὅλον τὸν ἀγγλικὸν λαόν. Ἐπιστρέφω λοιπόν, τὸ δίπλωμα πρὸς τοὺς κυβερνήτας σας διότι δὲν ἔχει πλέον σήμερον δι' ἐμὲ αὐτὸ καμμίαν ἀξίαν. Δὲν μετανοῶ δι' ὅσα ἔκαμα τότε. Λυποῦμαι

μόνον διὰ τὴν διαγωγὴν τῆς ἀγγλικῆς κυβερνήσεως. Καὶ καλῶ ἐσᾶς καὶ τὸν λαόν σας, ποὺ δὲν ἐπηρεάζεσθε ἀπὸ τὰ συμφέροντα τῆς στιγμῆς καὶ δὲν ἐπιδιοκιμάζετε τὰς ἀχαρκτηρίστους ἐνεργείας τῶν κυβερνητῶν σας, ν' ἀγωνισθῆτε ἕναν νέον εὐγενῆ ἀγῶνα. Τὸν ἀγῶνα διὰ τὴν ἄμεσον ἐπάνοδον τῶν ἐξορίστων Ἱεραρχῶν μας, διὰ τὴν ἀναγνώρισιν τῆς αὐτοδιαθέσεως τῆς Κύπρου, διὰ τὴν ἀπόδοσιν τῆς ἐλευθερίας εἰς τοὺς μαρτυρικοὺς ἀδελφούς μας, ποὺ δὲν ζητοῦν τίποτε ἄλλο παρὰ δικαιοσύνην καὶ ἀναγνώρισιν καὶ εἰς αὐτοὺς τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων. Ἐτσι μόνον θὰ ἀποπλυθῇ ἡ διαγωγὴ τῆς κυβερνήσεώς σας καὶ θὰ ἀποκατασταθῇ ἡ ἀγάπη τοῦ Ἑλλήνος πρὸς τὴν Ἀγγλίαν.

Ο ΛΗΜΝΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Μηνιαῖο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικὸς 2360

Ἰδιοκτῆτης-Ἐκδότης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Διεύθυνση

190 11 Αὐλῶν-Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X

Καταλογισμός ἢ δικαίωση

Στά πλαίσια τῶν ὧν ἔχουμε πεῖ γιὰ τὴν ὑποχρεωτικὴ τήρηση τῶν Κανόνων μέσα στὴν Ἐκκλησία, τίθεται μὲ ἐπίταση ἓνα βασικὸ ἐρώτημα. Ὅταν ἔχουμε παραβατικὲς συμπεριφορὲς μέσα στοῦ ἁγίου Σώματος τῆς Ἐκκλησίας ποιά πρέπει νὰ εἶναι ἡ στάση τῶν ποιμένων καὶ ὅλου τοῦ πληρώματος τῶν πιστῶν; Θὰ χρησιμοποιήσουν τοὺς Κανόνες γιὰ νὰ διατυπώσουν κατακριτικὸ καταλογισμό στὰ μέλη αὐτὰ πού παρεκτρέπονται, ἢ ἀπὸ μιὰ κακῶς νοουμένη ἐπιείκεια θὰ ἀνεχθοῦν ἀντιευαγγελικὲς συμπεριφορὲς καὶ μὲ τὴν ἀνοχή τους αὐτὴ θὰ τίς δικαιώσουν νὰ ὑπάρχουν καὶ γιὰ τὰ ἄλλα μέλη τῆς Ἐκκλησίας;

Στὸ ἐρώτημα αὐτὸ μᾶς βοηθαεῖ νὰ ἀπαντήσουμε ἓνα γεγονός πού ξετυλίχθηκε στὴν νεοπαγὴ Ἐκκλησία τῆς Κορίνθου. Χαρακτηρίσθηκε ὡς τὸ σκάνδαλο τοῦ αἰμομίκτου (Α' Κορινθ. ε' 1-8). Ὅταν ὁ μεγάλος ἀπόστολος Παῦλος ἀναφέρεται σὲ αὐτὸ τὸ γεγονός, ἐκφράζει μεγάλη ὀργή. Ὅργη γιὰ μιὰ πράξη πού «οὐδέ ἐν τοῖς ἔθνεσιν ὀνομάζεται», γιὰ μιὰ μεγάλη ἐκτροπὴ πού οὔτε μετὰ τῶν εἰδωλολατρῶν δὲν ἀναφέρεται. Αὐτὸ πού ἐνοχλεῖ τὸν ἀπόστολο εἶναι ὅτι μιὰ πράξη πού ἀκόμα καὶ σὸν πα-

ραδομένο στὰ πάθη τῆς ἀτιμίας εἰδωλολατρικὸ κόσμος δὲ συναντᾶται συχνά, συνέβη μέσα στοῦ χαρισματικὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ ἓνα πιστὸ μέλος της. Ἄν μάλιστα διαβάσουμε τὸ κείμενο μὲ πῶ πολλὴ προσοχή, θὰ δοῦμε καθαρά, ὅτι ἡ ὀργὴ τοῦ Παύλου κορυφώνεται ὅταν ἀντιλαμβάνεται τὴν ὑποτονικὴ ἢ ἀνυπαρκτὴ ἀντίδραση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος, ποιμένων καὶ πληρώματος, σ' αὐτὴ τὴν παρεκτροπὴ. Εἴσαστε «πεφυσιωμένοι», φαντασμένοι καὶ φουσκωμένοι γιὰ τὴ σοφία σας, τοὺς λέγει, «καὶ οὐχὶ μᾶλλον ἐπενθήσατε, ἵνα ἐξαρθῇ ἐκ μέσου ὑμῶν ὁ τὸ ἔργον τοῦτο ποιήσας», καὶ δὲν κηρύξατε, δηλαδή, μᾶλλον πένθος ἐπίσημο καὶ γενικὸ γιὰ νὰ ἐκδιωχθεῖ, ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τὴν κοινωνία σας, ἐκεῖνος πού ἔκανε αὐτὴ τὴν πράξη. Ἡ εὐθύνη πέφτει ὁλόκληρη πάνω σας. Αὐτὸ ἐνόχλησε τὸν ἀπόστολο. Ἡ ἔλλειψη εὐαίσθητου κριτηρίου ἀπὸ τὸ ἐκκλησιαστικὸ σῶμα. Συνέβη αὐτὸ σὲ ἓνα μέλος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸ σῶμα δὲν ἀντέδρασε. Δὲν ἐνοχλήθηκε, δὲν πόνεσε, δὲν πένθησε γιὰ τὴν ἀκραία ἐκτροπὴ γιὰ νὰ δείξει πόσο ξένη πρὸς τὴν ποιότητα τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ πράξη αὐτή.

Τό κυριότερο, δέν ἀντέδρασε τό σῶμα δραστικά καί παιδαγωγικά γιά νά δείξει καί στόν παρεκτραπέντα πιστό ἄλλα καί στά ἄλλα μέλη τῆς Ἐκκλησίας ὅτι τέτοιες στάσεις δέ χωροῦν μέσα στό ἅγιο Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Ὅτι, ὅποιος τολμήσει τέτοιες στάσεις ζωῆς, ὁ χώρος στόν ὁποῖο μπορεῖ πλέον νά κινεῖται εἶναι ἔξω ἀπό τόν περίβολο τῆς Ἐκκλησίας. Θέλοντας λοιπόν νά δείξει τήν ἄλλη στάθμη πνευματικῆς ζωῆς στήν ὁποία πρέπει νά βρίσκεται τό ἐκκλησιαστικό σῶμα, ὁ Παῦλος, μέ τήν ἀποστολική παρρησία του, ἀποφαίνεται ὅτι «*κέκρικα ὡς παρών τόν οὕτω τοῦτο κατεργασάμενον*», ἔχω, δηλαδή, κρίνει καί ἔχω καταδικάσει, σά νά ἦμουν παρών, αὐτόν πού ἔκανε αὐτήν τή μισητή πράξη. Προτρέπει μάλιστα, «*έν ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ*», νά προβεῖ ἡ τοπική Ἐκκλησία στή δημόσια ἀποκοπή του ἀπό τή σὺναξη καί στήν παράδοσή του στό σατανά γιά νά τιμωρηθεῖ σκληρά τό σῶμα του καί νά σωθεῖ ἡ ψυχὴ του κατὰ τήν ἡμέρα τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου. Θά πεῖτε. Σκληρὴ ἡ στάση καί ἡ παιδαγωγικὴ τιμωρία τοῦ ἀποστόλου πρὸς τὸν ἁμαρτωλό. Γίνεται ὅμως ἀπὸ ἀγάπη καί πρὸς τὸν ἴδιο καί πρὸς ὅλα τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας καί κυρίως γιά νά περάσει τό μήνυμα τῆς διαφύλαξης τῆς στάθμης, τῆς ἠθικῆς καί πνευματικῆς, στό χώρο τῆς Ἐκκλησίας. Ὅταν μετὰ μετάνιωσε ὁ ἀδελφός πού παρεκτράπηκε, ὁ ἴδιος ὁ ἀπόστολος, μέ πολλή φιλανθρωπία πλέον, τοὺς προέτρεψε νά βιαστούν νά τὸν ἀποκαταστήσουνε σέ κοινωνία-«*κυρώσατε εἰς αὐτόν ἀγάπην*», δεῖξτε

του δημόσια καί πραγματικὴ ἀγάπη (Β' Κορινθ., β' 8).

Μητέρα φιλόστοργος εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Μὲ πολλὴ ἀγάπη φέρεται στὰ παιδιά της πού παρεκτρέπονται. Ὅλοι ὅμως γνωρίζουμε ὅτι καί ἡ μητρικὴ ἀγάπη τότε εἶναι ἀληθινή, ὅταν ἐπιτιμᾷ πρόσκαιρα, ὅταν ἐπιμένει νά παιδαγωγεῖ, ὅταν ἀγαπητικὰ τιμωρεῖ, ὅταν δηλαδή ἀρνεῖται νά ἀνεχθεῖ καί νά δικαιώσῃ συμπεριφορὲς ἀνάρμοστες καί φθοροποιῆς. Πρέπει ἡ μητέρα μὲ τὸν ἔλεγχο καί τήν παιδαγωγικὴ τιμωρία νά ἀποτρέψῃ τό παιδί της ἀπὸ στάσεις ζωῆς πού θά τὸ βάλουν στό μέλλον σέ περιπέτειες καί θά ὀδηγήσουν τὴ ζωὴ του σέ ἓνα ναυάγιο, μιά καταστροφή.

Σκεφθεῖτε ποιό εἶναι τό διακύβευμα στήν περίπτωση τῆς καταστροφικῆς ἐπιλογῆς στήν προσωπικὴ ζωὴ ἑνὸς μέλους τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἴδια ἡ σωτηρία του, ἡ μετοχὴ του στό εὐχαριστιακό σῶμα, ἡ εἰσδοχὴ του στήν αἰώνια βασιλεία. Γιά νά μὴ συνυπολογίσουμε

Παπα-Γιάννη

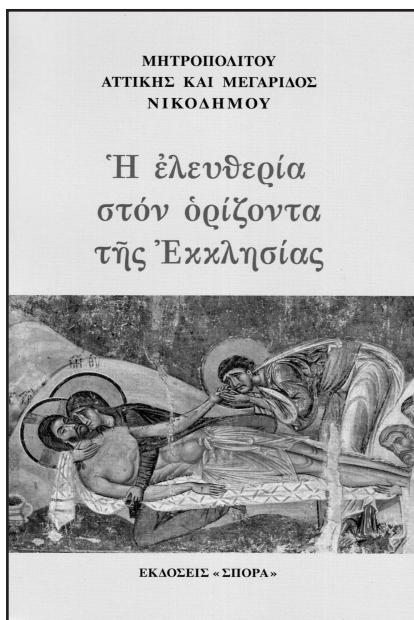
Κι' ἄλλος δεσπότης ἀπασχόλησε τίς ἀρχές. Ἐποχὴ πού παντοῦ ὑπάρχει ἔλλειψη ρευστότητας, βρέθηκε δεσπότης, σέ μπλόκο στήν Ἐθνικὴ Ὁδὸ, μέ δεκάδες ἑκατομμύρια εὐρὼ σέ σακούλες καί δύο ὅπλα

Συνελήφθη καί ὀδηγήθηκε στίς ἀστυνομικὲς ἀρχές.

Κατὰ ἓνα παράξενο τρόπο τό θέμα κουκουλώθηκε.

Μάθε περισσότερα καί πές μου.

Παπα-Γιώργης

Ἡ ἐλευθερία στὸν ὀρίζοντα τῆς Ἐκκλησίας

Τό νέο βιβλίο τοῦ Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Νικοδήμου εἶναι μιὰ μελέτη ἱστορική καί θεολογική πού ἐγγίζει ἓνα καυτό θέμα τῆς ἐποχῆς. Τήν πλήρη ἀποδέσμευση τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τὰ φορτικά δεσμά τῆς πολιτικῆς καί κοσμικῆς ὑποδούλωσης καί τήν ἐλεύθερη σεβαστική κυκλοφορία τῶν μηνυμάτων της, πού ἀνυψώνουν τήν ἀνθρώπινη προσωπικότητα στήν ἀτμόσφαιρα τῆς Θείας Χάριτος καί σέ γόνιμους δημιουργοὺς τοῦ πολιτισμοῦ.

καί τῇ φθορᾷ πού ἐπιφέρει ἡ στάση του καί στά ἄλλα μέλη τῆς Ἐκκλησίας.

Καί στήν Ἐκκλησία λοιπόν, τόσο οἱ ποιμένες της ὅσο καί ὅλο τὸ σῶμα δέν μποροῦν νά παραμένουν ἀδιάφοροι στήν ἀλλοίωση ἢ ἀλλοτριώση πού ἀναπτύσσεται λόγῳ τῆς κακῆς χρήσης ἢ ἐρμηνείας τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν καί Κανόνων. Δέν ἔχουν δικαίωμα νά ἀνέχονται συμπεριφορές πού δέ συνάδουν μέ τήν ἀγιοπνευματική πορεία τοῦ σώματος. Ὅφειλουν νά στιγματίζουν, νά ἐπιτιμοῦν καί νά καταδικάζουν στάσεις ζωῆς ἀντιευαγγελικῆς καί ἀντικα-

νονικῆς. Ὅχι μέ πνεῦμα ἐμπάθειας νά κατακρίνουν τοὺς ἁμαρτωλοὺς (ἐξ ἄλλου ὅλοι εἵμαστε ἁμαρτωλοί). Ἀλλά σέ ἓνα κλίμα πένθους, ὅπως τὸ ἀπαιτεῖ ὁ ἀπόστολος Παῦλος, νά ἐπιτιμοῦν ἀγαπητικά τοὺς ἀδελφούς τους πού παρεκτρέπονται, μέ προοπτική τῇ θεραπείᾳ τους. Νά καταδικάζουν τήν ἐκτροπή ἀπὸ τῇ γραμμῇ πού χαράσσουν οἱ Κανόνες. Οἱ Κανόνες πρέπει νά λειτουργήσουν μέσα στήν Ἐκκλησία γιὰ νά διαγράψουν τὰ ὅρια μέσα στά ὁποῖα ὀφείλει νά κινεῖται τὸ χαρισματικὸ σῶμα.

Ἀρχιμ. Εἰρηναῖος Μπουσδέκης

«Ἐλεύθερη Πληροφόρηση» στό διαδίκτυο.

Διεύθυνση: el-pliroforisi.gr

Καί οἱ Ἐκδόσεις «Σπορά» στό διαδίκτυο

(γιὰ μιὰ γνωριμία μέ τὸ συγγραφικὸ ἔργο τοῦ

Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Νικοδήμου)

Διεύθυνση: spora.gr